

sköna *Theodolinda* kunde ej undgå att göra sig själf hemliga förebråelser, och ansåg sig som en, ehuru visserligen oskyldig, orsak till det rysliga själfmordet. Slutligen begynte dock sinnena lugnas. Begrafningen gick för sig i största tysthet.

Det stora palatset stod sedan en lång tid, ja nära ett helt århundrade, öde, ty ingen ville bebo det. Emot slutet af 1700:talet inköptes det af en grefve *von Einsiedel*, hvilken nyligen förmålt sig med ett ungt och älskvärdt fruntimmer. Efter att hafva ånyo låtit i tidens smak inreda rummen, flyttade han också dit med sin maka, och de tillbringade därstädes i början ett ganska lyckligt lif.

En afton sade grefven till sin hustru: "Viktiga angelägenheter tvinga mig att företaga en längre resa. Jag gör det med ledsnad, ty jag beröfvas på någon tid den glädjen att njuta af ditt förtroliga umgänge. Emellertid hoppas jag, att du ej förgäter mig och jag vill så fort möjligt är åter skynda i dina armar. Din syster, om du endast ger henne en vink därom, skall säkert med nöje under min frånvaro hålla dig sällskap."

Den unga grefvinnan blef icke litet bedröfvad öfver denna oförmodade skilsmässa. Men då resan redan var bestämd och oundviklig, så måste hon finna sig i sitt öde, och samma dag som grefven afreste inträdde hans svägerska i huset för att mildra sagnaden och förkorta de långa kvällarna.

Då det led mot skymningen och de båda systrarna sutto inbegripna i ett förtroligt samtal, rusar den yngre häftigt upp, i det hon ropar: "Hu! Hvad här luktar lik."

Grefvinnan steg upp högeligen förvånad, och ansträngde sina luktorgan för att öfvertyga sig, om det verkligen så förhöll sig, men hon var icke i stånd att känna det ringaste tecken till liklukt. Därför försökte hon lugna sin syster igen, men det ville icke lyckas. "Här är visst för kallt, du fryser, det är alltihop. Jag vill låta göra upp eld i spiseln."

Snart sprakade en munter brasa i kaminen och en stund förflöt tämligen stilla. Men åter springer system